

Daniels bok - Nummer nittioett

Avtäckandet av den profetiska floden: En resa genom sambanden mellan rörelserna i Daniels syner

Jeff Pippenger

2024-02-24

Den kunskap som förseglades upp i den förste ängelns rörelse framställs genom synen vid floden Ulai i Daniels bok. Den synen representerar Daniels sjunde, åttonde och nionde kapitel, och den kunskap som förseglades upp i den tredje ängelns rörelse framställs genom synen vid floden Hiddekel, vilken representerar Daniels tionde, elfte och tolfte kapitel. Sambanden mellan de båda rörelserna är många. De båda rörelserna är förbundna med varandra genom de etthundratjugosex åren från upproret 1863 till ändens tid 1989.

Båda ändetiderna, i vardera rörelsen, kännetecknas av de "sju tiderna" i Tredje Moseboken tjugosex. Först hedendomen och därefter påvedömet hade trampat ned helgedomen och härskarorna ända till ändens tid år 1798. Från upproret 1863 till 1989 hade en andlig nedtrampning ägt rum, sådan den framställs genom de fyra styggelserna i Hesekiel kapitel åtta.

De fyrtiosex åren från slutet av den första vreden till slutet av den sista vreden år 1844, under vilka Kristus hade uppfört ett andligt tempel, till vilket Han plötsligt kom den 22 oktober 1844, motsvarar ändens tid år 1989 fram till den snart kommande söndagslagen, då Kristus ännu en gång uppför ett andligt tempel, till vilket Han plötsligt skall komma i stunden för den stora jordbävningen i Uppenbarelseboken elva.

När den tredje ängeln kom år 1844, visade sig förbundets budbärare plötsligt för att rena Levis söner, men år 1863 förkastade dessa otrogna leviter det Mosebudskap som förmedlades genom Elia och vände sig för att vandra i öknen. I denna prövningsprocess skulle "byggarna" slutligen förkasta "hörnstenen" av de "sju tiderna" och därefter övergå från Filadelfias rörelse till Laodiceas församling. I de sista dagarna, när förbundets budbärare plötsligt kommer till sitt tempel, vid den snart kommande söndagslagen, skall han använda de trogna leviterna för att kalla sin andra hjord. De trogna i de sista dagarna kommer att ha övergått från Laodiceas "församling" till Filadelfias "rörelse".

Den förste ängelns rörelse offentliggjorde sitt formaliserade budskap tvåhundra-tjugo år efter att King James Bible hade publicerats, och den tredje ängelns rörelse offentliggjorde sitt formaliserade budskap tvåhundra-tjugo år efter att självständighetsförklaringen hade publicerats. Det formaliserade budskapet i båda rörelserna gavs kraft genom uppfyllelsen av en profetia om islam, vilken markerades av en ängels nedstigande. Ängelns ankomst identifierade början på "debatten" i Habackuks andra kapitel och ledde till offentliggörandet av Habackuks tavlor.

Det kraftfulla budskap som representerades av Habackuks tavlor ledde till en besvikelse, vilken inledde en dröjsmålstid, som ledde till budskapet om midnattsropet, vilket avslutades med uppfyllelsen av budskapet om midnattsropet. De paralleller som finns mellan de båda rörelserna

utgör avgörande bevis för dem som väljer att se, att alla beståndsdelar i milleriternas historia är förbundna med och upprepas i historien om de etthundrafyrtiofyra tusen. Tidsperioden för det sena regnet förebildas i milleritrörelsen, och den fullbordas i Future for Americas rörelse. Gång på gång underrättar inspirationen dem som är villiga att höra om att endast de som känner igen det sena regnet kommer att ta emot det.

Tiden, rörelsen och budskapet för det sena regnet representeras alla i milleriternas historia, och ordet "igenkänna" betecknar att se något som man har sett förut. Det enda sättet att se tiden, rörelsen och budskapet för det sena regnet är att igenkänna att det har illustrerats i milleriternas historia. Det har också illustrerats i de andra heliga reformationsrörelserna. Milleritrörelsen var en begynnelse som representerar en avslutande rörelse och har därför många fler direkta hänvisningar än de tidigare reformationsrörelserna. Den bär också Alfas och Omegas signatur, han som alltid illustrerar slutet på en sak genom början på en sak.

I den milleritiska rörelsen lades grundvalarna, och den centrala pelaren var Daniel kapitel åtta, verserna tretton och fjorton. Jag är medveten om att syster White identifierar vers fjorton som den centrala pelaren och grundvalen, men verkligheten är att vers fjorton är ett svar på frågan i vers tretton. Ett svar är tomt utan förståelse av den fråga som framkallar svaret. Vers tretton identifierar synen om nedtrampandet, vilket åstadkoms av två ödeläggande makter, och vers fjorton är synen om Kristus som återupprättar helgedomen och härskarans skara som blev nedtrampade. Två syner är direkt förbundna genom sammanhanget, genom grammatiken och genom Palmoni, den underbara Talräknaren.

William Miller användes för att identifiera de grundläggande sanningarna, vilka skulle vara Daniel kapitel åtta, verserna tretton och fjorton. Den första juvel han upptäckte var de "sju tiderna", som representerar nedtrampandet i vers tretton, och den ram på vilken han byggde hela sin profetiska struktur var motivet med de "två ödeläggande makterna", representerat i vers tretton. Miller identifierade korrekt att "det dagliga" i vers trettons styggelse var hedendomen, och att den överträdelse som utgör den ödeläggande makten var påvedömet. I denna mening var själva "grunden" för Millers ramverk, och "grunden" för grunden och den centrala pelaren, förståelsen att "det dagliga" i kapitel åtta representerade hedendomen. Grunden för kunskapens tillväxt från den milleritiska historien var att "det dagliga" i Daniel kapitel åtta var hedendomen, och Inspirationen var nog med att fastslå att "de som förkunnade domstidens budskap hade den rätta uppfattningen om det dagliga".

Grunden för det ljus som framställs som "kunskapens tillväxt" vid ändens tid år 1989 är också "det dagliga". Det är helt enkelt ännu en gudomlig parallell. För att kunna urskilja den tillväxt i kunskap som framställs i de sex sista verserna i Daniel elva krävs en tillämpning av Ellen Whites skrifter. I sina skrifter identifierar hon att historien i vers trettioett i Daniel elva kommer att upprepas i de avslutande verserna i Daniel elva. Utan den inspirerade ledtråden skulle förståelsen av den parallella historien mellan vers trettioett och verserna fyrtio och fyrtioett vara en mycket svårare uppgift.

”Det dagliga” i Daniels bok representerar hedendomen och utgör grunden till grunden för milleriterna, och det är grunden för budskapet till de etthundrafyrtiofyra tusens rörelse. Det är också den sanning som avsiktligt förvandlades till villfarelse genom en ”lögn” som infördes i den tredje generationen av laodiceisk adventism, vilken förebildades av den tredje styggelsen, ”kvinnor som gråter över Tammuz”, i Hesekiel kapitel åtta, och av den kompromiss som representeras av den tredje församlingen, Pergamos.

Den gudomliga ledning som styr ”det dagligas” roll som en fråga under senregnets tid är helt och hållet häpnadsväckande och ligger bortom all möjlighet till mänsklig konstruktion. Den fjärde generationen av laodikeisk adventism framställs som nedböjande sig för solen och representerar därmed ett accepterande av vilddjurets märke. Syster White identifierar att ta emot detta märke som att komma till samma sinne som vilddjuret, och att de som blir förvirrade beträffande antikrists innebörd slutligen kommer att hamna på syndens människas sida. Allt detta framställs genom de gamla männen i Jerusalem i Hesekiel kapitel åtta.

I tredje och fjärde led hemsöker Gud dem som hatar Honom, och den domen verkställs medan den andra klassen mottar Guds godkännandes sigill. Just det ställe i Skriften som gav William Miller det ljus han behövde för att inse att det var det hedniska Rom som i Daniels bok framställdes som ”det dagliga”, är den mest direkta identifieringen av syndens människa, inför vilken de gamla männen böjer sig i det åttonde kapitlet i Hesekiel. Kapitlet identifierar påven såsom den andra ödeläggande makten, samtidigt som det också identifierar hedendomen hos den första ödeläggande makten. Och den sanning som är detta avsnitts ämne är det hedniska Roms roll, vilket i 2 Thessalonikerbrevet är den makt som hindrar påvedömet från att bestiga tronen förrän år 538.

Det ”dagliga”, som var Millers grundläggande sanning och som gjorde det möjligt för honom att utforma ett profetiskt ramverk byggt på två förödande makter som nedtrampar helgedomen och härskarans skara, är den sanning som Paulus identifierar som den sanning som förkastas och som drar med sig en kraftig villfarelse över dem som inte älskar just denna sanning i de sista dagarna. I överensstämmelse med de parallella historiska skeendena gjorde just denna samma sanning, som är den grundläggande sanningen, det möjligt för Future for America att utforma ett profetiskt ramverk om den slutliga trefaldiga föreningen i de sista dagarna.

Inte nog med det, utan denna grundläggande sanning, som är den grundläggande sanningen för båda de parallella historieförloppen, förvandlas till den ”lögn” som blir den grundläggande villfarelsen och Paulus starka villfarelse, såsom ramverket för den falska budbäraren om det sena regnet — budskapet om ”fred och trygghet” — vilket förkunnas av de män som aldrig mer kommer att upphöja sina röster och visa Guds folk deras överträdelser. ”Det dagliga” representerar grunden för både den första och den tredje ängels rörelse, och när Laodiceas rebeller vände dess innebörd upp och ned genom att identifiera den sataniska symbolen som en symbol för Kristus, blev den falska symbolen grunden för den förfalskade budskapen i det falska sena regnet.

Stanna upp och förundras; ropa högt och ropa: de är druckna, men inte av vin; de raglar, men inte av starka drycker. Ty Herren har utgjutit över er en ande av djup sömn och tillslutit era ögon; profeterna och era styresmän, siarna, har han övertäckt. Och all uppenbarelse har för er

blivit såsom orden i en förseglad bok, som man räcker åt en lärd och säger: Läs detta, jag ber dig; och han svarar: Jag kan inte, ty den är förseglad. Och boken räcks åt den som är olärd, och man säger: Läs detta, jag ber dig; och han svarar: Jag är inte lärd. Därför sade Herren: Eftersom detta folk närmar sig mig med sin mun och ärar mig med sina läppar, men håller sitt hjärta långt ifrån mig, och deras fruktan för mig är ett inlärt människobud, därför skall jag åter göra ett underbart verk bland detta folk, ja, ett underbart verk och ett förunderligt ting; ty deras visdom skall förgås, och deras förståndigas förstånd skall döljas. Ve dem som djupt söker dölja sina rådslag för Herren, vilkas gärningar sker i mörkret, och som säger: Vem ser oss? och vem känner oss? Sannerligen, ert omkastande av allting skall räknas såsom krukmakarlera; ty skall verket säga om honom som gjorde det: Han gjorde mig inte? Eller skall det som formats säga om honom som formade det: Han hade inget förstånd? Jesaja 29:9–16.

Alla profeterna talade om de sista dagarna, och att öppet ljuga för att vända innebörden av ”det dagliga” upp och ned efterliknar nära definitionen av den oförlåtliga synden. Att förklara en människa för evigt förlorad ligger bortom människors förmåga eller moraliska auktoritet gentemot andra människor, men det är inte det som här identifieras.

De i Jesaja som vänder upp och ned på allting, vilket helt enkelt är ett annat uttryck för det som Jesaja på annat håll betecknar som att kalla mörker ljus eller ljus mörker, identifieras som de gamle män som styr Jerusalem när deras slutliga dom framställs.

Ve dem som kallar det onda gott och det goda ont, som gör mörker till ljus och ljus till mörker, som gör bittert till sött och sött till bittert! Ve dem som är visa i sina egna ögon och förståndiga i sin egen åsyn! Ve dem som är väldiga i att dricka vin och starka män i att blanda starka drycker, som för mutor rättfärdigar den ogudaktige och tar ifrån den rättfärdige hans rättfärdighet! Därför skall, såsom elden förtär halmen och lågan förbränner agnarna, så deras rot bli såsom ruttenhet, och deras blomma fara upp såsom stoft, därför att de har förkastat Herren Sebaots lag och föraktat Israels Heliges ord. Därför har Herrens vrede upptänts mot hans folk, och han har utsträckt sin hand mot dem och slagit dem; och bergen bävade, och deras döda kroppar låg sönderslitna mitt på gatorna. Trots allt detta har hans vrede inte vänt sig bort, utan hans hand är ännu utsträckt. Och han skall resa ett baner för hednafolken i fjärran och vissla till dem från jordens ände; och se, de skall komma hastigt och med hast. Jesaja 5:20–26.

Guds baner (de etthundrafyrtiofyrtusen) upphöjs som baneret vid den snart kommande söndagslagen, vilket är då ”Herrens vrede upptänts mot hans folk”, och han sträcker ”ut sin hand mot dem” och ”slår dem”, och ”deras döda kroppar skall slitas sönder mitt på gatorna”. Mitt på gatorna är Jerusalems gator, när de fördärvande änglarna i Hesekiel kapitel nio får befallning att gå fram ”och slå: skon icke med ditt öga och hav intet medlidande: döden given åt gamla och unga, åt jungfrur och små barn och kvinnor; men kommen icke nära någon man som har märket på sig; och begynnen vid min helgedom. Då begynte de med de äldste männen som voro framför huset.” Hesekiels ”äldste män”, vilka syster White säger var de som skulle vara folkets väktare, är Jesajas ”Efraims drinkare” som ”vänder upp och ned på allting” i kapitel tjugoåtta och tjugonio.

I kapitel fem är de sådana som är ”våldiga i att dricka vin och tappra män i att blanda starka drycker, de som för mutor frikänner den ogudaktige.” Genom utgivningen av boken Questions on Doctrine drack de gamle männen ur den avfälliga protestantismens bägare och framlade det falska rättfärdiggörelsens evangelium som hävdar att människor inte kan helgas, att Kristus är vår ställföreträdare men inte vårt föredöme. Därigenom frikände boken den ogudaktige, för belöningen att bli godtagen bland den avfälliga protestantismens fallna kyrkor. Textstället anger deras slutliga dom, och orsaken till den domen är att de ”föraktade den Helige i Israels ord”. Detta gjorde de genom att förkasta förståelsen av ”det dagliga”, sådan den framlades av dem som förkunnade domstidens rop, och genom att dricka ur den avfälliga protestantismens bägare.

I avsnittet förvandlar de det söta till bittert och det bittra till sött. Det budskap som är i ängels hand när Han stiger ned är sött, men budskapets slutsats är bitter. De hävdar att det sanna budskapet om det sena regnet, som börjar när ängeln stiger ned, är bittert, och vid dess avslutning identifierar de ett sött falskt budskap om frid och säkerhet, ty de kan inte avhålla sig från att vända allting upp och ned.

Det avsnitt där denna synd framställs infaller vid slutet av deras gemensamma prövotid. Därför är det lämpligt att se att deras handlingar, genom vilka de identifierar den sataniska verksamheten i hedendomen som Kristi verk, utgör en profetisk parallell till den oförlåtliga synden, vilken består i att identifiera den helige Andes verk som Satans verk. Att placera ”lögnen” i adventismens tredje generation tillhandahöll den grundläggande logiken för deras falska budskap om det sena regnet och för i sista hand en stark villfarelse över dem. Just det avsnitt där Miller kom att förstå den rätta innebörden av ”det dagliga” är det avsnitt där de framställs som störtade.

Låt ingen bedra er på något sätt. Ty den dagen kommer inte, om inte avfallet först har kommit och syndens människa, fördärvets son, har blivit uppenbarad, han som står emot och upphöjer sig över allt som kallas Gud eller föremål för dyrkan, så att han sätter sig i Guds tempel såsom Gud och visar sig vara Gud. Minns ni inte att jag sade er detta, när jag ännu var hos er? Och nu vet ni vad det är som håller honom tillbaka, för att han skall uppenbaras i sin tid. Ty laglöshetens hemlighet är redan verksam; endast måste han som nu håller tillbaka fortsätta att göra det, tills han har röjts ur vägen. Och då skall den laglöse uppenbaras, honom som Herren skall förgöra med sin muns ande och tillintetgöra genom glansen vid sin ankomst, honom vars ankomst sker efter Satans verksamhet med all kraft och tecken och lögnens under, och med all orättfärdighetens förförelse bland dem som går förlorade, därför att de inte tog emot sanningen i kärlek, så att de kunde bli frälsta. Och därför skall Gud sända dem en kraftig villfarelse, så att de tror lögnen, för att alla de skall bli dömda som inte trodde sanningen utan hade sin lust i orättfärdigheten. 2 Thessalonikerbrevet 2:3–12.

Profeterna talar mer om de sista dagarna än om någon annan föregående helig historia, och detta gäller även detta avsnitt. Grundvalen för Millers kunskapsökning är också grundvalen för den kunskapsökning som kom år 1989, ty den rätta förståelsen av den profetiska historia som är förknippad med ”det dagliga” beskriver historien i vers fyrtio och fyrtioett i Daniel elva. Detta innebär att om en profetistuderande inte förstår hedendomens roll och dess profetiska relation till det påvliga Rom, kommer den studerande inte att kunna inse att verket att först hålla tillbaka

påvedömet, och därefter verket att sätta påvedömet på jordens tron, utfördes av hedendomen, och att detta verk förebildar rollen hos jordens vilddjur i Uppenbarelseboken tretton, som först håller tillbaka påvedömet, men sedan förändras och sätter det på jordens tron. Rollen hos jordens vilddjur i Uppenbarelseboken tretton framställs som Amerikas framtid.

Vi kommer att fortsätta vår behandling av uppbyggnaden av ljuset från floden Hiddekel i vår nästa artikel.

”Han som ser under ytan, som rannsakar alla människors hjärtan, säger om dem som har haft stort ljus: ’De plågas inte och förfäras inte över sitt moraliska och andliga tillstånd.’ Ja, de har utvalt sina egna vägar, och deras själ har sin lust i deras styggelser. Också jag skall utvälja deras villfarelser och låta det de fruktar komma över dem; därför att ingen svarade, när jag kallade, och de hörde inte, när jag talade, utan gjorde det som var ont i mina ögon och utvalde det som jag inte hade behag till.’ ’Gud skall sända dem en kraftig villfarelse, så att de tror lögnen,’ eftersom de inte tog emot kärleken till sanningen, så att de kunde bli frälsta,’ ’utan hade sin lust i orättfärdigheten.’ Jesaja 66:3, 4; 2 Thessalonikerbrevet 2:11, 10, 12.

Den himmelske Läraren frågade: ”Vilken starkare villfarelse kan bedra sinnet än föreställningen att ni bygger på den rätta grunden och att Gud godtar era gärningar, när ni i verkligheten utför mycket enligt världslig klokhet och syndar mot Jehova? O, det är ett stort bedrägeri, en fängslande villfarelse, som tar sinnen i besittning när människor som en gång har känt sanningen, misstar gudsfruktighetens sken för dess ande och kraft; när de menar att de är rika och har överflöd och inte behöver något, medan de i verkligheten behöver allt.”

”Gud har inte förändrats i förhållande till sina trogna tjänare som bevarar sina kläder fläckfria. Men många ropar: ’Fred och trygghet’, medan plötslig undergång kommer över dem. Om inte en grundlig omvändelse äger rum, om inte människor ödmjukar sina hjärtan genom bekännelse och tar emot sanningen sådan den är i Jesus, kommer de aldrig att komma in i himlen. När rening kommer att ske i våra led, skall vi inte längre vila i trygghet och skryta med att vara rika och ha överflöd av ägodelar och inte behöva något.

”Vem kan sanningsenligt säga: ’Vårt guld är prövat i elden; våra kläder är obefläckade av världen’? Jag såg vår Lärare peka på de så kallade rättfärdighetens kläder. Han slet av dem och blottlade orenheten därunder. Sedan sade Han till mig: ’Kan du inte se hur de skrymtaktigt har täckt över sin orenhet och sin karaktärs ruttenhet?’ ”Hur har den trogna staden blivit en sköka!” Min Faders hus har blivit ett handelshus, en plats varifrån den gudomliga närvaron och härligheten har vikit bort! Därför råder svaghet, och kraft saknas.”” Testimonies, volym 8, 249, 250.